

Éjszakai irtózat versei

Márta nevűnek

FEHÉREN FEHÉR-FEKETE

*Fehér papíron futok
fehéredésből fehérbe
Mikor fehéredik az ember
feketedik a vére*

*Fehér arcomon éjszakák
Szemem csillagtalan
Fehér világba fordul át
aki maga van*

*E fehér tavasz árulás
a szirmok feketék
Vakult nap süt arcodból
Sikolyt ejt el az ég*

*Ridegedik a szerelem
s mint izzó vas ha hül
belefeketedem
istentelenül*

NYOMAID

*Már nem tükrözöl vissza!
Megállt a tárgyak szívverése
Az ágyamban hajdani voltod
a szerelmes gyűrdések
nyomai örök hullafoltok*

ÉJSZAKA

*Az éjszakában minden világos!
Akár pillám szemfödele mögött
egy darabban lüktet messze a város
Elárultatásomon örködök*

*Az óra is tisztán kiáltja:
elmúlt elmúlt elmúlt az idő
Az ember magamagára
zuhan-koppan miként kőre kő*

VÍZJEL

*Fehér papírra havazás
amit a szerelmedről írtam!
Nézem: nem is látszik más
csak a vízjelek a papírban*

KIÍRÁS-IRTÁS

*Kiirtalak magamból!
Fekete tintává lettél
Fehér papíron barangolsz
Tél van ott hideg tél
Csak az ujjam ami követ
szédült megszokásból
Összegyűröm a versemet —
kidoblak a világból*

ÉJFÉL UTÁN

*Az utca is ellenünk van!
A szitkozódó felszínesség
Rettegek már hogy versbe írjam
a szerelmet — kiröhögnék!*

*Rettegek hogy magam vagyok
álom-időkből itt ragadtam
s ami homlokomról ragyog
gyöngeségem — nem a hatalmam*

*Rettegnem kell fogvacogva
e szentségtelen nagy szerelmet:
mert a vadak elé dobja
amivé lennem kéne s lenned*

MINDEN SZÓ

*Minden szó mit neked mondtam
kijajgattam kivajúdtam
saját vérembe fül
Marad kövület vad kínokban
láthatatlan és hallhatatlan
halhatatlanul!*